

Hullin Chapter 1

(ד) השוחט מן הצואר, שחיטתו כשרה.

המולק מן הצואר, מליקתו פסולה; שכל הערף כשר למליקה, וכל הצואר כשר לשחיטה.

נמצא הכשר בשחיטה, פסול במליקה; הכשר במליקה, פסול בשחיטה.

(ה) הכשר בתורין, פסול בבני יונה; הכשר בבני יונה, פסול בתורין.

(ו) הכשר בפרה, פסול בעגלה; הכשר בעגלה, פסול בפרה.

הכשר בבהנים, פסול בלונים; הכשר בלונים, פסול בבהנים.

הטהור בכלי חרש, טמא בכל הכלים; הטהור בכל הכלים, טמא בכלי חרש.

הטהור בכלי עץ, טמא בכלי מתכות; הטהור בכלי מתכות, טמא בכלי עץ.

החייב בשקדים המרים, פטור במתוקים; החייב במתוקים, פטור במרים.

(ז) [ח] התמד, עד שלא החמיץ, אינו נלקח בכסף מעשר, משהחמיץ, נלקח בכסף מעשר.

האחים השותפים שחיבין בקלבון, פטורין ממעשר בהמה, ושחיבין במעשר בהמה, פטורין מן הקלבון.

כל מקום שיש קנס, אין מכר, וכל מקום שיש מכר, אין קנס.

כל מקום שיש מאון, אין חליצה, וכל מקום שיש חליצה, אין מאון.

כל מקום שיש תקיעה, אין הבדלה, וכל מקום שיש הבדלה, אין תקיעה.

יום טוב שחל להיות ערב שבת, תוקעין ולא מבדילין; לאחר השבת, מבדילין ולא תוקעין.

פיצד מבדילין? "בין קדש לקדש".

רבי דוסה אומר: "בין קדש החמור לקדש הקל".

Inclusio of Chapter 1

א. השוחט בשבת וביום הכיפורים... כשירה ז. יום טוב שחל להיות ערב שבת תוקעין ולא מבדילין

Mishnah Hullin Chapters 2-3

Zevachim	Hullin
3:1 כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשרה שהשחיטה כשרה בזרים בנשים ובעבדים ובטמאים	1:1 הכל שוחטין, ושחיטתן כשרה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, שמא ילקלו בשחיטתן.
2:1 כל הזבחים שקבל דמן זר אונן טבול יום מחוסר בגדים... שלא רחץ ידים ורגלים... יושב...	1:2 הכל שוחטין, ולעולם שוחטין, ובכל שוחטין
6:4 היה מולק את ראשה ממול ערפה, ואינו מבדיל.	1:4 המולק מן הערף, מליקתו כשרה.
7:5 תורין שלא הגיעו זמנן, ובני יונה שעבר זמנן	1:5 הכשר בתורין, פסול בבני יונה; הכשר בבני יונה, פסול בתורין.
2:1 כל הזבחים שקבל דמן	2:5 השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם כשרים
3:6 שאין המחשבה פוסלת, אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו; הפסח והחטאת, שלא לשמן.	2:7 שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.
4:6 לשם ששה דברים הזבח נזבח... לשם שם	2:7 פסולה, שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.
3:1 לפיכך הם פוסלים במחשבה. 4:6 שאין המחשבה הולכת אלא לאחר העובד	2:7 מה אם במקום שהמחשבה פוסלת במקדשין, אין הכל הולך אלא לאחר העובר, מקום שאין המחשבה פוסלת בחלין, לא יהא הכל הולך אלא לאחר השוחט?
1:1 כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלן משם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת	2:8 השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיטתו פסולה.
2:1 כל הזבחים שקבל דמן זר, אונן... נשפך על הרצפה ואספו, פסול.	2:9 עושה הוא אדן גומא לתוך ביתו, בשביל שיכנס הדם לתוכה.
1:1-2 כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלן משם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת... רבי אליעזר אומר: אף האשם... הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים, כשרין, [שלמים] ששחטן לשם בכור ולשם מעשר, פסולין.	2:10 השוחט לשם עולה, לשם שלמים, לשם אשם תלוי, לשם פסח, לשם תודה, שחיטתו פסולה... השוחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תרומה, שחיטתו כשרה.

Shemot 22:30

וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי וּבֶשֶׂר בְּשָׂדֶה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָל תִּשְׁלַכְנוּ אֹתוֹ.

רד"צ הופמן

על כולכם להיות כהנים קדושים לה' ובתור כאלה עליכם לאכול על שולחן ה', אל לכם לאכול "בשר בשדה טרפה", כלומר בשר המונח בשדה והוא טרף, וכבר חלק ממזונם של חיות השדה...

כאשר הקימו בני ישראל את המשכן, נצטוו לאכול מן הבהמות הראויות להקרבה על גבי המזבח, רק כאשר אלה אכן הוקרבו עליו, ולא – תיחשב זביחתם לרצח (ויקרא י"ז:ג' ואילך). ובכלל אין להם לישראל לאכול בשר בהמה אלא אם כן נשחט בדרך שבה צריך לשחוט קרבן, ובתור עם קודש עליהם להימנע מאכילת נבלה (דברים י"ד:כ"א). ובעל חיים שנטרף או הוזק עד כדי שהפך למאכל כלבים או חיות שדה, עם קודש לא יאכלנו. דווקא באכילת מאכלים מן החי, הם המאכלים המסכנים ביותר את האדם וגורמים לו לרדת מרמתו האנושית לרמתו של בעל-חיים

Tereifot vs. Blemishes

Bechorot Chapter 6	Hullin Chapter 3
על אלו מומין שוחטין את הבכור	אלו טרפות בבהמה
נפגמה אזנו	נקובת הושט, ופסוקת הגרגרת,
ריס שלעין שנקב, שפגם, שנסדק	נקב קרום שלמח, נקב הלב לבית חללו
	זה הפלל, כל שאין כמוה חיה, טרפה.

Tereifot and Laws of Shehita

Hullin 2:1	Hullin 3:1
שחט את הושט ופסק את הגרגרת,	נקובת הושט
שחט את הגרגרת ופסק את הושט	ופסוקת הגרגרת
	נקב קרום שלמח

רמב"ם הלכות שחיטה פרק י הלכה יב - יג

ואין להוסיף על טריפות אלו כלל, שכל שאירע לבהמה או לחיה או לעוף חוץ מאלו שמנו חכמי דורות הראשונים והסכימו עליהן בבתי דיני ישראל אפשר שתחיה, ואפילו נודע לנו מדרך הרפואה שאין סופה לחיות. וכן אלו שמנו ואמרו שהן טריפה אף על פי שיראה בדרכי הרפואה שבידינו שמקצתן אינן ממיתין ואפשר שתחיה מהן אין לך אלא מה שמנו חכמים שנאמר על פי התורה אשר יורוך.

שו"ת הרשב"א חלק א סימן צח

הרי שמנו חכמים במשנתנו באלו טרפות (דף מ"ב) שמונה עשר טרפיות... וכן על כל ספק הטרפיות כגון ספק דרוסה וכל כיוצא בזה אמרו סימן לטרפה י"ב חודש... והלא הרבה שמתקיימין שתיים ושלוש שנים ואוקימנא בתנאי. ומכל מקום כל אותן שמנו חכמים במשנתנו בסג"ר ושב שמעתתא ומה שמנו חכמים מכללן אי אפשר להם בשום צד לבא לידי היתר לעולם. ועולא כלל כל הטרפיות בשמונה מינין ואמר... שמונה מיני טרפות נאמרו למשה בסיני...

וכיוצא באלו אני אומר כאן בבקשה מכם אל תוציאו לעז על דברי חכמים. בכל מה שמנו חכמים בטרפיות הודאין ולא עשאו ספק טריפה. ואם יש מי שלבו נוקפו ויאמר שמא לא דברו חכמים אלא על הרוב. ורוב בעלי חיים שנטרפו באחד מן הטרפיות שמנו חכמים אינן חיינן. אבל אפשר שמקצתן חיינן חזק גופם וטבעם. אם כן כבר בטלת כלל משנתנו שאמרה שאין כמוה חיה.

שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ב סימן ג

שלכאורה תמוה... כשחזינן עתה שאפשר שתחיה ע"י סמים וגם בלא סמים הרי ליכא שום תירוץ אלא לומר שנשתנו הטבעים... וא"כ צריך לומר דהתורה אסרה מה שהיה בזמן נתינת התורה טרפה שלא היה סופה לחיות כמוה אז, גם לעולם אף כשישתנה הטבע, וכן התירה מה שאז היה סופה לחיות גם לעולם אף כשישתנה הטבע ולא יהיה כמוה סופה לחיות.